

Јунаци његових романа узети из те средине живи су и конкретни. На цртање њихових карактера Керсник обраћа већу пажњу него на заплет догађаја. Дијалог му је занимљив, често духовит. У стилу има живости. Описи природе показују велику љубав према њој, али је у њих уплетена и по нека сатирична жаока, што се види из ранијег навода. — У погледу технике, Керсникови романи су веома углађени.

У младости идеалиста, Керсник је задржао и доцније кад је постао реалиста, лепу примесу оптимизма и одушевљења за лепоту. Угледајући се на Тургењева, он је налазио, као што је сам рекао у критици о Ашкерцу, да треба „сликати, описивати онако како је у истини, само то описивати у таквом реду и у таквој вези да мора да побуди естетично задовољство, чежњу за нечим недосежним, укратко — — — саму голу истину, али голу истину под прозирним велом идеализма“.

Тако радећи, Керсник је успео да највише подигне реалистичку приповетку и роман деветнаестог века. Према оцени д-ра Ивана Пријатеља, Керсник је класични романсијер и политички фељтониста каквога Словенци нису имали ни пре ни после, а у исто време и један од најплеменитијих синова свога народа.

Антон Ашкерц.

1856—1912.

Са реалистичним романом развија се и епска поезија. После Јосипа Паљаруци Крилана, који је, инспирисан дизањем раје против Турака, дао своје лепе баладе, јавља се највећи словеначки епски песник — Антон Ашкерц.

Родио се 9 јануара 1856 у Глобоку код Римских Топлица. Школовала га је имућна рођака — стрина Агата. У Цељу је свршио гимназију, у Марибору богословију. Био је свештеник по разним местима лавантинске шкофије, па је онда збацио мантију и постао архивар у Љубљани, где је и умро 10 јануара 1912.

Прву песму објавио је кад му је било двадесет четири године у „Звону“ под псеудонимом Горазд. То је била домољубива